

Mladosť ducha...

Keď prechádzame našimi mestami a dedinami, stretáme sa s ľuďmi a so smútkom konštatujeme, že sme akýsi všetci unavení, znechutení, bez optimizmu a radostnej nádeje... Je to až tak silné, že tých, ktorí sú nadšenci považujeme za bláznov, alebo aspoň za nenormálnych a mladické nadšenie krotíme dospeláckym rozumným rozumom. Inými slovami povedané sme akýsi zostarnutí.

Kedy vlastne začína byť človek starým? Domovy dôchodcov to určujú podľa stanoveného veku života, podľa rokov, ale dobre vieme že toto nezodpovedá jednotlivým prípadom. Niektorí ide do dôchodku s radostným pocitom, že konečne bude mať čas a bude sa môcť venovať tomu, čo ho najviac zaujíma. Iný zasa už dávno pred dôchodkom vzdychá, že ho nič nebaví a že na nič nestačí...

Starnutie je teda dvojaké telesné podľa prežitých dní a rokov a starnutie duševné podľa „sviežosti a pohody“ vnútorného – duchovného života. O niektorých ľuďoch sa preto hovorí, že ešte aj v osemdesiatke sú duchovne mladí a naopak poznáme i dvadsaťročných starcov. V čom to spočíva? Aby sme to lepšie pochopili je dobré použiť príklad zo života. Istý človek spomína ako šiel ku koncu leta k moru. V tom čase býva more najkrajšie, pokojné a syto modré. Posadil sa tam a relaxoval pohľadom na more vnímajúc tú užasnú prírodnú krásu. Večer, keď išiel spať sa mu vo fantázii prirodzene vynorilo množstvo vody. Na tom nebolo nič mimoriadne, veď celý deň strávil pri mori. Divné, ale bolo to, že v jeho predstavách nebolo more pri ktorom sedel celý deň, ale samé potôčiky, pri ktorých prežil svoje detstvo. Silné dojmy dňa sa mu teda nevťahovali do duše, ale vyvolali podobné obrazy zo starých čias. A tento jav, ako mu povedal ktosi, je znakom starnutia. Poznáme to, keď presvedčujeme starého človeka, ľahko prikývne, ale vzápätí opakuje to, čo hovoril pred tým. Žije tak povediac vo svojich spomienkach.

Extrémna mladosť je zasa úplným opakom tohto javu. Mladík, neskúsený životom sníva a žije svoj život v ružových či hrdinských predstavách budúcnosti. Jemu sa vynára vo fantázii zasa to, čo by chcel prežiť, zažiť, skúsiť, alebo dosiahnuť. Oproti starnutiu, ktoré vracia človeka späť do minulosti je mladosť smerom vpred, ale dôležitá je aj tak realita života. Mladý človek, ktorý nie je realista je mimo a zostáva niekedy veľmi dlho vo svojej primitívnej naivnosti, inými slovami povedané v neprimeranej detskosti.

V jednom i druhom prípade je to psychologická neschopnosť zmieriť sa s tým, že život sa vyvíja a že to na čo sme si zvykli, už nemá takú hodnotu ako pred tým (to platí pri starnutí), alebo zasa (v mladosti) to čo očakávame nie je v skutočnosti také ako sa nám to javí vo sne a predstavách. Problém staroby alebo rannej mladosti, je teda viac charakteru duševného ako biologického. Je pravda ako sme si už v minulosti povedali, že mnohé možnosti a situácie nám

život prináša sám a musíme ho prijať taký aký je, ale zasa vieme i to, že mnohé situácie a možnosti si vytvárame i my našimi rozhodnutiami, našou vôľou i konaním. O niečom vieme jasne čo nám to prinesie, vieme to my, alebo je to skúsenosť mnohých zapísaná v knihách Biblie, či dejín sveta. Náš problém je v tom, čo nedokážeme vidieť ale sa to snažíme predpokladať. Pesimista má obyčajne tieto predpoklady, či predpovede čierne, vidí nejasnú budúcnosť v čiernych farbách ťažkostí a problémov. Preto tento typ ľudí radšej sa uchýli ku tomu starému, osvedčenému – nič už neriskovať, po ničom radšej netužiť, aby som nebol sklamaný, alebo to staré je najlepšie. Nesprávny optimista zasa všetko vidí nekriticky ružové a preto všetko začne a obyčajne pri prvej väčšej prekážke aj skončí. Isté je, že na nás dosť vplýva i naša povaha. Sú takí od narodenia, ktorí na všetko reagujú a sú aj tí, ktorých zasa nič nedojme. V jednej rodine boli dvaja už starší ľudia a boli to presne opačné povahové typy. Ona bola zvedavá na všetko, čo sa deje. Už takmer umierala, ale priala si, aby jej posteľ pritiahli ku oknu, aby jej neušlo nič a nikto, kto ide po ulici. On zasa naopak sedel zavretý v izbe a čítal si staré časopisy, stále pravda tie isté. Keď ho po dlhej dobe prišiel navštíviť jeho brat, opýtal sa nevrlo, čo vlastne u neho chce.

V každom prípade treba vedieť a prijať, že život je zmena. A pre kresťanov život v Kristovi znamená neustálu zmenu, neustále dospievanie. Z tohto dôvodu je ťažké povedať, kto je ešte mladý a kto už nie. Je to viac problém psychológie než veku. Dieťa má život pred sebou, je schopné prispôbiť sa novým myšlienkam, novému prostrediu, naučiť sa cudziu reč. Preto aj ten, kto zakladá nové hnutia či iniciatívy, hľadá pomocníkov hlavne medzi mladými. Aké sú Božie iniciatívy? Veď Boh i nás denno denne volá k životu a k naplneniu nášho života. Všetky Božie iniciatívy majú v sebe rás novosti. Každý deň i každá chvíľa je nová, jedinečná, a také sú aj Božie skutky – sú neopakovateľné a jedinečné a preto i nás keď Boh volá do každodennej služby v jeho kráľovstve, chce od nás večne mladé srdce. Dieťa sa ráno neprebúda s utkvými a nepokojnými predstavami, ale s očakávaním: „Čo krásne a dobré mi prinesie dnešný deň?“ A toto chce od nás i náš Boh. Chce od nás až do smrti túto pripravenosť – očakávanie niečoho nového, krásneho, zaujímavého, či poučného: „Čo mi dnes pripravil Boh?“ Ten, kto verí v Božiu prozreteľnosť, vo vnuknutia Svätého Ducha, je stále duchovne mladý. Stále niečo nové od Boha očakáva i prijíma a je ochotný každý deň sa niečo nové naučiť, alebo skúsiť a zažiť novú Božiu lásku v Jeho Božskej starostlivosti a múdrosti.

Miário Orbán

Betlehemske svetlo

*Vianočné kúzlo preniká všetky srdcia,
žiarivá láska nekonečná, vrúca
za srdce chytá nás i ateistu,
lež najviac toho, kto má dušu čistú.*

*Preniká do nás tento tajuplný začiatok
a dáva žitiu nášmu smer
i nádej jeho tok?*

*Pretvára srdce naše, naše dejiny On,
Tvorca vesmíru, Syn Boží samojediný?*

*Čo dáva ľudstvu zmysel
v ťažkom obkľúčení?*

*Čo morí sny, keď smrť sa smrťou pení?
Či je len bezvýznamný náhodilý skok,
v šíalenom lete vekov učupený zmkok?*

*Betlehemský jas je alfou v hĺbke Slova,
svet z neho žije, i cieľ
každého je tvora.*

*Nežje človek iba z dávnej minulosti,
nádej a večné Slovo nás v pravde
omilostí.*

*Zjavením Božím je stále Kristus sám,
stvoril i vedie náš život k nebesám.*

*Obmýva brehy duše,
tíši náreký*

Kristus, ten istý včera, dnes i naveky.

Nepamätám sa, ale cítim to stále.

Známy príbeh, ktorým prešla zrejme väčšina z nás - dojmavé a nezabudnuteľné okamihy, keď sa navždy a nezmazateľne vtláča pamiatka do duše človeka. Človek prejaví svoju túžbu po večnom živote, Boh pridá talenty viery, nádeje a lásky, rodičia a krstní rodičia sa pred Bohom zaviazajú, že budú slovom a príkladom viesť nového kresťana na ceste životom podľa evanjeliových zásad...

Všimnime si, že Mesiáš sa nechal pokrstiť na začiatku svojho verejného účinkovania. Pred dvomi tisícročiami zazneli pri Ježišovom krste na brehu Jordánu slová: „Toto je môj milovaný Syn. v ktorom mám zaľúbenie“ (Mt 3. 17). Počas celého verejného pôsobenia Krista na zemi narážame na to, ako sám pripomína a uskutočňuje svoje synovstvo, ktoré je dokonalou súčasťou jeho učenia a zároveň argumentom, ktorým zdôvodňuje svoje konanie. Neustále zaznieva v jeho modlitbách a je mu útočiskom i v rozhodujúcom okamihu na Golgote, kde do Otcových rúk porúča svojho ducha. Koná a žije ako milovaný a milujúci Syn Otca.

Krst je začiatkom, ktorý sa postupne naplňuje a rozvíja do svojej konečnej podoby vo večnej blaženosti. Jeho cieľom je mať možnosť žiť večne s Bohom Stvoriteľom nekonečne milujúcim svoje stvorenie. Obrad krstu preto

nevnímajme ako ukončenú epizódu života, lebo nám hrozí, že náš duchovný život obmedzíme iba na prijatie tejto sviatosti. Krst sa tak nestane duchovnou investíciou do rastu človeka, ale zakopaným kapitálom. Zostane mu síce jeho hodnota, ale nebude prínosom. Podobne ako to vykreslil Ježiš v podobenstve o troch sluhoch, medzi ktorých pán pred odchodom rozdelil na čas svoj majetok. Dvaja ho zveľaďovali a tretí ho zakopal. Sviatosť zrodzenia kresťana pre nový život nesie v sebe pečať Božej - Otcovskej milosti, ktorá z nás robí milované Božie dieťa. Je to dar, ktorý sa má neskôr odzrkadliť v našich názoroch a skutkoch.

Jaroslav Ivančo

**Od 18. do 25.januára je týždeň modlitieb
za jednotu kresťanov**

Boh je láska

Nenašiel som „Svetlo“ vtedy, keď som študoval a všetko vedecky analyzoval. Svetlo je darom, ako aj slnko je darom. Čím som bol chudobnejší, slabší a bezmocnejší, tým sa všetko zjednodušilo. Otvoril som okná svojho srdca a zatúžil som po Svetle. A dostal som všetko.

Verím v Boha, ako slepý verí v slnko, hoci ho nikdy neuvidí, a predsa ho cíti.

Boha zakúsiť sa nedá tak, že nám stisne rameno. Je to oveľa hlbší vnem, celkom zvláštny pocit, ktorý sa nedá opísať. Je to stretnutie s bytosťou, ktorú nevidíme, a predsa cítime jej prítomnosť, takmer na dosah, v hlbokom pokoji a nevýslovnej radosti, ktorá nás často naplňuje.

Verím v Lásku. Verím v Boha.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

**Vo štvrtok, piatok, sobotu a nedeľu bude
duchovná obnova v našej farnosti podľa
zaužívaného poriadku.**

Sväté omše v 1.týždni Cezročného obdobia

15.Lutorok

17.00 + Vincka Šimurková a za zdravie celej rodiny

16.I. streda

18.00 + Jozef Šintál, manž.Rozália a starí rodičia

17.I. štvrtok

18.00 na úmysel ordinára

;

18.I. piatok

18.00 + za farníkov

19.I.sobota

17.00 + Ľudovít Jarábek

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

20. I. 2. nedeľa v Cezročnom období

8.00 + Michal Huk, manž.Jozefína a dcéra

9.15 + Irena Hájičková a rodičia

Liturgický kalendár

14.I. pondelok sv.Felix z Noly, kňaz

15.I. utorok sv.Arnold Janssen, kňaz

16.I. streda sv.Marcel I., pápež

17.I. štvrtok sv.Anton, opát

18.I. piatok sv.Margita Uhorská, panna

19.I.sobota sv. Márius,Marta,Audifax a Abakus, mučeníci

Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, čo vás prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je na nebesiach. Ved' on dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posiela dážď na spravodlivých i nespravodlivých

(Mt 5, 44 - 45).

Úcta

Ježiš nás poučil, že Boh otcovsky pristupuje k všetkým ľuďom. Rovnako sa stará o dobrých a zlých, o spravodlivých a nespravodlivých. Boh si váži každého človeka. Každý jeden má veľkú cenu v jeho očiach. Každý človek je jeho dieťaťom a je vykúpený krvou jeho Syna, Ježiša Krista.

Akokoľvek sme vzájomne odlišní a spoločensky rozlične postavení, mali by sme sa správať ako náš Boh. Najkrajšie to prejavíme pri komunikácii s ľuďmi. Základom komunikácie je úcta ku každému človeku. Primárne vychádza z toho, že náš partner je, takisto ako my, Božím stvorením a má svoju ľudskú dôstojnosť. Všetko ostatné je až následné.

Ak budeme vidieť v tom, s kým sa rozprávame, len úspešného alebo neúspešného človeka, bohatého alebo chudobného, vplyvného alebo bez vplyvu, milého alebo nesympatickeho, toho, od ktorého niečo získame alebo nezískame, tak nestojíme na pevnej komunikačnej pôde. Žiaľ, vo svete často vidíme, že niekto sa snaží ľudí rozdeliť na dôležitých a zbytočných. Dobrý človek a kresťan nemôže vychádzať z tejto platformy. Ak bude, tak nemá v sebe nič zo správania Boha Otca a jeho Syna.

Nestrápnajme sa komunikačne tak, že keď hovoríme s tzv. vplyvnými a mocnými, sme stále v predklone a pozeráme im na špičky nôh. A keď hovoríme so slabšími od nás, vystrieme sa natoľko, že sa až prehýname a oni nám nevidia do tváre.

Pamätajme na zlaté pravidlo komunikácie: treba mať úctu ku každému človeku.

Marián Šuráb

Nato povedal Boh: „Učinnme človeka. A urobme ho na svoj obraz.“

porov. Gn 1,26

Pane Ježišu, v dnešný večer mi dávaš otázku:

„Povedz mi, kto si?“

Čo by som ti vedel, Pane, na ňu odpovedať?

Ty ma počúvaš a čakáš na moju odpoveď.

Viem, Pane, teba nezaujímajú moje slová, ani moje definície človeka...

Teba zaujíma to, aký som, koho zo seba denne svojim slovom, svojimi myšlienkami, postojmi a činmi utváram.

Pane, cítim, že by som sa ťa mal vlastne ja pýtať:

Pane, povedz mi, kto som?

Ty vieš, Ježišu, že túto otázku ti nekladím ako teoretickú otázku.

Vieš, že nechcem počuť len také všeobecné slová, keď sa ťa spytujem: Pane, kto som?

Ty vieš, že ti tu otázku kladiem preto, lebo niekedy sám sebe nerozumiem, niekedy sa v sebe sám, Ježišu, nevyznám, niekedy sa sám sebe nepáčim, ba sa i hnevám na seba.

A ty poznáš v hĺbke môjho srdca moju túžbu byť skutočne človekom.

Byť tým, ktorému meno „človek“, slovo „človek“ skutočne patrí.

Kto som teda, Pane?

Akým som to vlastne človekom?

Viem, keby som vyhľadal lekára - možno by mi povedal, že som zdravý a schopný, alebo že mi niečo chýba... keby som vyhľadal učiteľa či profesora, možno by mi povedal, že toho azda aj dosť viem alebo aj neviem...

A keby som vyhľadal takých ďalších, možno aj mojich blízkych, azda by mi všeličo povedali o mne...

Ale ja chcem vedieť - a to je pre mňa najdôležitejšie -, čo mi hovoríš o mne ty, Pane.

Daj mi to, Pane, poznať.

Pomôž mi, Pane, poznať seba a byť takým, akým ma chceš mať.

Daj mi dôveru prijať seba so všetkým, čo je vo mne, prijať sa s vierou, že som tvoje dielo, prijať sa s vierou, že som jediný, vlastne jedinečný - že niet takého druhého... a že i seba samého môžem spoznávať utváraním skutočnej lásky k tebe a k druhým.

V dnešný večer ti možno po prvýkrát v živote chcem povedať: Ďakujem ti za to, že som, ďakujem ti, Pane, za to, že si mi daroval život, že si ma stvoril...

Možno práve v dnešný večer som po prvýkrát pochopil, že život je úžasný dar a že môj život je jedna nádherná úloha a jedno úžasné tajomstvo tvojej a mojej lásky, Pane...

Jozef Šuppa SJ meditácie „V dnešný večer Pane“

ZOMREL ZA NÁS Na jednom cintoríne v Buffale v Spojených štátoch amerických stojí nádherný mramorový kríž. Na lavičke vedľa neho by ste mohli často vidieť zamyslených ľudí. Mnohým sa objavia v očiach slzy. Keby ste sa ich spýtali, prečo sem prišli, ukážu na mramorový kríž a napíšu:

„Kormidelníkovi Johnovi Maynardovi vďační cestujúci lode 'Schwalbe'. Zomrel za nás“

Keby ste sa spýtali na podrobnosti, vyrozprávali by vám tento príbeh: John Maynard bol kormidelníkom na lodi, ktorá plávala z Detroitu do Buffala. Loď bola obsadená do posledného miesta. Na poslednom úseku cesty, veľmi blízko cieľa, začal z jej spodnej časti vystupovať dym. „Horí loď! Horí loď!“ Zovšadiaľ bolo počuť výkriky. Všetci sme sa mali zhromaždiť na palube. Muži pomáhali pri hasení ohňa. Pumpy a hasičské prístroje pracovali naplno. Oheň sa však rýchlo šírila. Všetka naša námaha bola zbytočná, pretože na lodi bolo veľa smoly a dechtu. Čoskoro sme si uvedomili, že loď nezachránime. Čo však bolo horšie - ani svoje životy. Slabým lúčom nádeje na záchranu bola nevelká vzdialenosť od cieľa.

„Ako ďaleko je ešte do Buffala?“ pýtali sme sa kormidelníka.

„Asi dva kilometre“, znela krátka odpoveď.

„Ako dlho bude trvať, kým tam prídeme?“

„Keď pôjdeme takouto rýchlosťou ako teraz, asi pol hodiny“. Na tvári kormidelníka sme mohli vidieť vedomie zodpovednosti.

„A dokážeme to?“ Táto otázka vyjadrovala obavy, ktoré napĺňali všetkých cestujúcich.

Odvážny a nebojácný muž pri kormidle mykol plecami. „Pozrite, aký hustý dym sa valí nahor,“ povedal priduseným hlasom. „Ak sa chcete zachrániť, zostaňte v prednej časti lode“.

Všetci sa vrhli dopredu. John Maynard zostal nehybne stáť vzadu pri kormidle. Z lode šlahali mohutné plamene. Každým okamihom vzrastalo na lodi zdesenie a hrôza. Všetko záviselo od statočnosti a vytrvalosti kormidelníka. Ak vydrží uprostred ohňa na svojom veľmi nebezpečnom mieste a ak nezlyhá kormidlo v jeho rukách, je nádej, že loď dopláva do prístavu. „John Maynard!“ volal o chvíľu kapitán. Maynard sa ohlásil. „Ste ešte pri kormidle?“

„Áno, pán kapitán,“ odpovedal zvučným hlasom.

»Aký máte smer?“

„Juhovýchodný, pán kapitán.“

„Zmeňte na východný a priblížte sa k brehu.“

Pobrežie sa rýchlo blížilo. Kapitán sa opäť pokúsil spojiť sa s kormidelníkom. Ten sa mu ohlásil, no hlas mu zlyhával. „Maynard, vydržte ešte päť minút?“ spýtal sa napäto kapitán. „Chcem, s Božou pomocou,“ bolo počuť bolestivý vzdych z plameňov a dymu.

Starý muž mal už veľké popáleniny na celom tele. Z pravej ruky bol iba uhol, ale ľavou držal kormidlo. Stál pevne ako skala v ohni. Loď doplávala k brehu. Všetci sa zachránili - muži, ženy aj deti. Všetci, okrem Johna

Maynarda. Pri brehu klesol - a zomrel za nás. V hlbokom žiali a so slzami v očiach sme stáli vôkol neho. Tu sme ho pochovali. Nechali sme mu postaviť tento pomník, aby sa na jeho hrdinský čin nikdy nezabudlo. Každému, kto sa nás na tohto muža spýta, odpovieme: Tento muž zomrel za nás.

Aj za teba už dávno niekto zomrel. Vieš, aké ťažké bolo pre neho zostať na svojom mieste až do chvíle, kým tvoja a moja záchrana neboli dokonané? Ako často si naňho s vďačnosťou spomínaš?

Len život, ktorý žijeme pre ostatných, stojí za to.

— Albert Einstein

**Sv. Ernest
12. január**

Sv. Ernest, opát OSB, mučeník († 1148 v Mekke (!))

Sv. Ernest bol od roku 1147 opátom kláštora v Zwifaltene. Podľa niektorých prameňov odišiel v roku 1147 s 2. križiackou výpravou do Svätej zeme. V roku 1148 ho mohamedáni ukrutne umučili (pravdepodobne v Mekke alebo pri Korozaine na brehu Genezaretského jazera).

Čo ty na to, Pane?...

Ernest bol šľachticom. Roky žil vo svete bohatých zábav a poľovačiek. Jeho duša bola však nespokojná. Túžil zanechať hluk sveta a rozhodol sa pre kláštor. Tu v tichu hľadá uspokojenie svojej duše a nachádza Ježiša Krista. Ponúkol mu svoj život. Ako? Úporným pokáním. Jeho pokora a ochota žiť podľa Božieho slova ho uschnoili na úrad opáta. Po rokoch služby sa dopyčul, že pápež Urban II. hľadá misionárov do Svätej zeme. „Pane, aj mňa voláš? Je to tvoja vôľa?“ Ernest ponúkol život. Zanechal opátstvo, kláštor a odchádza na breh Genezaretského jazera, do okolia Korozainu. Neskôr ho na jeho cestách pri ohlasovaní evanjelia zabili mohamedánski saraceni.

Pane, sv. Ernest žil roky podľa svojej vôle. Nebol však spokojný. Keď našiel Ježiša, učil sa počúvať Božiu vôľu a žiť podľa nej. A čo spoznal, to aj uskutočnil. Zanechal starý život, neskôr opátstvo. Bol poslušný až na smrť...

Ako je to so mnou? Čiu vôľu plním? Svoju alebo Božiu? Používam aj ja tú dôležitú otázku? „Čo ty na to, Pane? Dobre myslím a konám?“ Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku